

Ondernemingsrechtbank Antwerpen (afd. Hasselt), vonnis van 11 december 2018

Betalingsbevel – Verordening 1896/2006 (Betalingsbevel) – Artikel 16 – Verweerschrift tegen het Europees betalingsbevel – Termijn indienen verweerschrift – Rechtstreekse betekening of kennisgeving – Artikel 15 – Duits recht – Nationale civielrechtelijke procedure – Artikel 17 – Internationale bevoegdheid – Verordening 1215/2012 (Brussel Ibis) – Artikel 26 – Stilzwijgende aanvaarding

Injonction de payer – Règlement 1896/2006 (Injonction de payer) – Article 16 – Opposition à l'injonction de payer européenne – Délai pour l'introduction de l'opposition – Signification ou notification directe – Article 15 – Droit allemand – Procédure civile de droit national – Article 17 – Compétence internationale – Règlement 1215/2012 (Bruxelles Ibis) – Article 26 – Acceptation tacite

In de zaak:

B. M. NV, met zetel te [...]:

aanleggende partij, vertegenwoordigd door meester Verstraeten Louis, advocaat te 2600 Antwerpen (Berchem), Posthofbrug 6;

tegen

N. I. E. GMBH, vennootschap naar Duits recht, met zetel te Duitsland, [...],

verwerende partij, vertegenwoordigd door meester Tulkens Piet loco meester De Cock Peter, advocaat te 2930 Brasschaat, Kapelsesteenweg 48;

volgt het vonnis:

I. Situering van het geschil

De partijen

De eisende partij (hierna ook "B. M.") is, naar eigen zeggen, actief als bierbrouwerij, gevestigd in België, die zowel haar eigen biermerken brouwt en op de markt brengt, alsook zogenaamde "private brands" ("private merken") produceert. Deze private merken worden geproduceerd door B. M. en worden vervolgens door derden onder hun eigen merk verdeeld in binnen- en buitenland.

De verwerende partij (hierna ook "N.") is, naar eigen zeggen, een drankenproducent, die wereldwijd een groot aantal merken op de markt brengt.

Het geschil – historiek

Tussen N. en B. M. bestond een handelsrelatie.

Gedurende meerdere jaren bestelde N. bij B. M. zowel gevulde blikjes bier en flesjes, alsook enkel de lege verpakkingen. N. exporteerde deze vervolgens naar het buitenland, waaronder China en Hong Kong.

De bestellingen hadden betrekking op verschillende merken van N.: [...]

N. ontwikkelde, volgens de verklaringen van B. M., bepaalde biermerken die zij bij B. M. liet produceren.

Volgens de verklaringen van B. M. stond de brouwerij in voor het design van bepaalde biermerken, alsook voor de productie en/of het vullen van de flesjes en blikjes. De merken zelf en de designs van de logo's bleven echter de eigendom van N.

De verklaringen van de partijen met betrekking tot de precieze wijze waarop de samenwerking verliep, zijn uiteenlopend.

Volgens B. M. kwamen de partijen "minimum order kwantiteiten overeen die steeds werden gerespecteerd door B. M. Derhalve was het geen "typische" producent-klant relatie daar B. M. in onderling overleg op voorhand een minimum aan producten produceerde en stockeerde zodat deze steeds op eerste vraag van N. konden worden uitgeleverd. Aangezien B. M. in overleg produceerde en stockeerde, kon N. op afroep leveringen uit voorraad naar haar klanten transporteren. Er werd bijgevolg niet geproduceerd op basis van vaste bestellingen middels bv. bestelbonnen".

Volgens N. ging het bij de bestellingen die N. bij B. M. plaatste "nooit om bestellingen op afroep, waarbij B. M. een voorraad aanlegde en N. zich ertoe verbond die vervolgens naargelang de vraag af te nemen".

Volgens N. was er op de door haar beschreven wijze van samenwerking slechts één uitzondering, zijnde de afnames in het kader van de overeenkomst van 9 februari 2012.

Op 9 februari 2012 werd nl. een overeenkomst gesloten tussen B. M., N. en nog twee andere Duitse ondernemingen. Deze overeenkomst had betrekking op het merk [...]. Bestellingen voor dit merk gebeurden wel op afroep, zo stelt N.

Op 22 maart 2016 plaatste N. een aanzienlijke bestelling bij B. M. Deze bestelling had betrekking op 30 containers bier.

Op 31 maart 2016 vond een vergadering plaats tussen N. en B. M. in de lokalen van deze laatste te Bocholt.

Tijdens deze vergadering werd besproken dat B. M. een voorraad bier (stock) had, waarvan zij wenste dat N. deze zou afnemen. Volgens B. M. was N. gehouden tot afname, gelet op de wijze waarop de partijen samenwerkten.

N. stelde dat zij zou proberen afnemers te vinden voor de stock.

B. M. weigerde vervolgens nog verder te produceren voor N.

B. M. wenste dat N. de oude stock eerst zou ophalen vooraleer er nieuwe bestellingen geplaatst konden worden.

B. M. vroeg aan N. wat zij met de oude stock diende te doen.

Er werd correspondentie uitgewisseld tussen de partijen, doch er werd geen oplossing bereikt met betrekking tot de stock.

Op 21 november 2016 stuurde B. M. uiteindelijk een factuur met nr. 244 naar N., ten belope van een bedrag van 105.845,01 EUR. Deze factuur had betrekking op een voorraad gevulde en lege blikjes/flesjes. Deze werden, volgens B. M., door haar geproduceerd op vraag van N. en conform de handelspraktijk tussen de partijen.

Als bijlage bij de factuur, voegde B. M. een overzicht van de stock die nog was opgeslagen bij B. M. Zij verzocht N. om instructies.

N. protesteerde de factuur van B. M. op 8 december 2016.

B. M. stelde vervolgens een raadsman aan. Deze stelde N. per schrijven d.d. 14 juni 2017 in gebreke over te gaan tot betaling van de voormelde factuur.

Er volgde geen reactie van N., en de betaling bleef uit.

Volgens N. ging zij niet meer in op het schrijven van 14 juni 2017 aangezien zij de bestreden factuur reeds had betwist op 8 december 2016.

Betalingsbevelprocedure

B. M. startte vervolgens een Europese betalingsbevelprocedure op.

Op 11 juli 2017 legde B. M. een formulier A (verzoek om een Europees betalingsbevel), in toepassing van Verordening (EG) nr. 1896/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 tot invoering van een Europese betalingsbevelprocedure, neer ter griffie van deze rechtbank.

Op 18 juli 2017 verleende deze rechtbank een Europees betalingsbevel (formulier E).

Het Europees betalingsbevel werd op twee manieren aan N. meegedeeld:

- Per aangetekende post met ontvangstbevestiging, verzonden door de Belgische deurwaarder. Het ontvangstbewijs werd door N. afgetekend op 16 augustus 2017.
- Kennisgeving/betekening ("Zustellung") door het Duitse Amtsgericht Saarbrücken op 22 augustus 2017, ontvangen door N. op 25 augustus 2017. Deze betekening gebeurde door achterlating van het betalingsbevel in de brievenbus van N. De datum van achterlating was 25 augustus 2017.

Op 25 september 2017 legde N. het formulier F (verweer tegen een Europees betalingsbevel) neer ter griffie van deze rechtbank.

Er ontstond een discussie tussen de partijen omtrent de tijdigheid van het verweer en de in aanmerking te nemen datum van kennisgeving/betekening.

Vervolgens werd de zaak ingeschreven op de rol en ingeleid voor de eerste kamer van deze rechtbank. Er bleef evenwel betwisting bestaan tussen de partijen omtrent de tijdigheid van het verweer, en door B. M. voorbehoud werd gemaakt met betrekking tot het opwerpen van middelen in dit verband (zie infra).

II. Procedureverloop

Gelet op het verweer tegen een Europees betalingsbevel (formulier F) neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 25 september 2017.

De zaak werd ingeschreven op de algemene rol en ingeleid op de zitting van de eerste kamer van deze rechtbank van woensdag 28 maart 2018.

De zaak werd door een beschikking gewezen op 23 mei 2018 krachtens artikel 747, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek vastgesteld en in beraad genomen op de openbare zitting van 27 november 2018 nadat de partijen werden gehoord.

Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies. De rechtbank hield bij de beoordeling van het geschil dan ook rekening met:

- de "syntheseconclusie" neergelegd op 27 september 2018 en de stukken neergelegd door de eisende partij
- de "3de samenvattende conclusie" neergelegd op 29 oktober 2018 en de stukken neergelegd door de verwerende partij

III. De vorderingen

De vordering van de eisende partij strekt er toe:

- in hoofddorde,
- te horen oordelen dat het verweer van de verwerende partij laattijdig en onontvankelijk is
- te horen oordelen dat een heroverweging van het betalingsbevel niet van toepassing is
- de tegenvordering van de verwerende partij als ongegrond te horen afwijzen
- de verwijzing van de Europese betalingsbevelprocedure naar een gewone gerechtelijke procedure eveneens onontvankelijk te horen verklaren
- het betalingsbevel uitvoerbaar te horen verklaren
- in ondergeschikte orde,
- indien bij tussenvonnis het verweer door de verwerende partij als tijdig wordt beschouwd, het verweer als ongegrond te horen afwijzen en de verwerende partij te horen veroordelen tot betaling van de factuur 244 dd. 21 november 2016 ten bedrage van 105.845,01 EUR, te vermeerderen met de verwijlinteressen aan 12,00 % vanaf de vervaldag tot de dag der algehele betaling en een forfaitaire schadevergoeding van 10 % van de hoofdsom, i.e. 10.584,50 EUR
- alleszins,

- de verwerende partij te horen veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de wettelijke voorziene rechtsplegingsvergoeding overeenkomstig art. 1022 Ger. W. op heden begroot op 821,88 EUR ten titel van kosten van de betalingsbevelprocedure, 6.000,00 EUR rechtsplegingsvergoeding, en de kosten van het geding (P.M.) en de registratierechten (P.M.)

De vordering van de verwerende partij strekt er toe:

- het "verweer tegen een Europees betalingsbevel" (formulier F) van de verwerende partij van 22 september 2017 ontvankelijk en gegrond te horen verklaren
- het "Europees betalingsbevel" (formulier E) uitgevaardigd door de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Hasselt, van 18 juli 2018 te horen vernietigen en de vordering van de eisende partij tot betaling door de verwerende partij van haar factuur nr. 244 van 21 november 2016 voor een bedrag van 105.845,00 EUR vermeerderd met de interesten en de schadevergoeding, te horen afwijzen als ongegrond
- in ondergeschikte orde, het "Europees betalingsbevel" van 18 juli 2017 in heroverweging te horen nemen in toepassing van art. 20.2 van de verordening (EG) nr. 1896/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006; aldus het "Europees betalingsbevel" van 18 juli 2017 te horen vernietigen, en de vordering van de eisende partij tot betaling van factuur nr. 244 van 21 november 2016 aan de verwerende partij voor een bedrag van 105.845,01 EUR, vermeerderd met de interesten en de schadevergoeding te horen afwijzen als ongegrond
- de tegenvordering van de verwerende partij ontvankelijk en gegrond te horen verklaren en de eisende partij te horen veroordelen tot betaling aan de verwerende partij van een schadevergoeding begroot op 61.488,00 EUR, te verhogen met de gerechtelijke interesten, aan de wettelijke interestvoet, vanaf de neerlegging van de conclusie van 24 augustus 2018 tot de volledige betaling
- in ondergeschikte orde, een beperkt deskundigenonderzoek te horen bevelen om aan de hand van de boekhouding van de verwerende partij de schade van de verwerende partij te horen bepalen
- de eisende partij te horen veroordelen tot de gerechtskosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, voor de verwerende partij begroot op 6.000,00 EUR
- het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te horen verklaren

IV. Beoordeling

Verweer tegen een Europees betalingsbevel

Luidens artikel 16 van de Verordening 1896/2006/EG van 12 december 2006 van het Europees Parlement en de Raad tot invoering van een Europese betalingsbevelprocedure (hierna ook de "Betalingsbevelverordening"), kan de verweerder (in casu N.) bij het gerecht van oorsprong (het gerecht dat een Europees betalingsbevel uitvaardigt) een verweerschrift tegen het Europees betalingsbevel indienen door middel van het standaardformulier F van bijlage VI; dat hem samen met het Europees betalingsbevel wordt verstrekt.

Het verweerschrift wordt toegezonden binnen 30 dagen nadat het betalingsbevel aan de verweerder is betekend of ter kennis is gebracht. Het is voldoende dat het verweerschrift binnen dertig dagen

wordt verzonden. Het mag later door het gerecht worden ontvangen. Indien binnen de in artikel 16, lid 2, gestelde termijn een verweerschrift is ingediend, wordt de procedure voortgezet voor de bevoegde gerechten van de lidstaat van oorsprong, tenzij de eiser uitdrukkelijk heeft verzocht de procedure in dat geval te staken. De procedure wordt voortgezet volgens de regels van:

- a) de in Verordening (EG) nr. 861/2007 vastgelegde Europese procedure voor geringe vorderingen, indien van toepassing, of
- b) een passende nationale civielrechtelijke procedure, (zie art. 17 Betalingsbevelverordening)

Nopens de datum van betekening of kennisgeving – de tijdigheid van het verweer

De rechtbank dient bijgevolg na te gaan welke datum van betekening of kennisgeving dient te worden weerhouden.

Er bestaat tussen de partijen geen betwisting omtrent het feit dat de betekening of kennisgeving van een betalingsbevel dient te voldoen i) aan de minimumnormen opgelegd in de artikelen 13 en 14 van de Betalingsbevelverordening, ii) aan een van de betekeningwijzen voorzien in de Verordening 1393/2007/EG van 13 november 2007 van het Europees Parlement en de Raad inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken ("de betekening en de kennisgeving van stukken"), en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1348/2000 van de Raad (hierna ook de "Betekeningsverordening"), en iii) aan het Duitse recht gezien dit de lidstaat is waar de betekening werd verricht.

N. betwist niet dat de betekening door het Amtsgericht te Saarbrücken (achterlating in de brievenbus op 25 augustus 2017) geldig gebeurde (zie ook infra).

Tussen partijen bestaat evenwel betwisting omtrent de rechtstreekse kennisgeving verzonden door de Belgische deurwaarder per aangetekende post met ontvangstbevestiging. Het ontvangstbewijs werd door N. afgetekend op 16 augustus 2017. Indien deze laatste datum wordt weerhouden als datum van betekening of kennisgeving, is het verweer van N. laattijdig.

De betekening door de Belgische deurwaarder betreft een rechtstreekse betekening of kennisgeving in de zin van artikel 15 van de Betekeningsverordening. Artikel 14 van de Betekeningsverordening is naar het oordeel van de rechtbank niet van toepassing. Dit laatste artikel heeft immers betrekking op een betekening door een lidstaat.

In casu is artikel 15 van de Betekeningsverordening van toepassing [...].

De rechtsleer stelt het volgende:

"Hoewel de lidstaten, anders dan in het raam van de (oude) Betekeningsverordening (nr. 1348/2000), de mogelijkheid van een rechtstreekse betekening of kennisgeving niet langer kunnen voorbehouden, blijft nodig dat de rechtstreekse betekening of kennisgeving toegestaan is door het recht van de aangezochte lidstaat." (zie Volders, B., Art. 15 Verordening 1393/2007, in X., *Gerechtelijk recht. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, VI. Betekeningsverordening, 1-7 (7 p.), p. 5, randnr. 3).*

Aldus dient te worden nagegaan of de rechtstreekse betekening of kennisgeving door een gerechtsdeurwaarder aangesteld door B. M. NV was toegestaan onder het Duitse recht.

In dit verband heeft de rechtbank vastgesteld dat betekening of kennisgeving in de zin van voormeld artikel 15 op het grondgebied van de Bondsrepubliek Duitsland slechts kan worden gedaan voor

stukken waarvoor het Duitse burgerlijke procesrecht rechtstreekse betekening of kennisgeving uitdrukkelijk toestaat (§ 166, lid 2, ZPO). De betekening of kennisgeving van een gedinginleidend stuk kan niet op die manier worden gedaan. Rechtstreekse betekening of kennisgeving is bijvoorbeeld wel toegestaan voor executoriale titels (§ 750 ZPO), authentieke akten (§ 794, lid 1, nr. 5, en § 797 ZPO), bevelen tot bewarend beslag (§ 922, lid 2, ZPO) en beslissingen in kort geding (§§ 935 en 936 ZPO). De regels inzake toegestane rechtstreekse betekening of kennisgeving zijn opgenomen in §§ 191 en volgende ZPO.

(zie de Europese justitiële atlas voor burgerlijke zaken, https://e-justice.europa.eu/content_serving_documents-373-de-nl.do?init=true&member=l)

De rechtstreekse betekening of kennisgeving in het voorliggende geval is niet toegestaan onder Duits recht.

N. brengt in haar bundel, [...], een advies d.d. 6 juli 2018 bij van een Duitse correspondent (advocate) waarin het voormelde standpunt wordt bevestigd. Dit advies als dusdanig wordt niet betwist door B. M., die overigens zelf geen andersluidend advies bijbrengt.

Aldus dient ten behoeve van de tijdigheid van het verweer geen rekening te worden gehouden met de datum van 16 augustus 2017, doch wel met de datum van 25 augustus 2017, zijnde de datum van kennisgeving/betekening door het Amtsgericht Saarbrücken [...].

24 september 2017 was een zondag. De termijn van 30 dagen liep dan ook af op maandag 25 september 2017. Het is voldoende dat het verweerschrift binnen dertig dagen wordt verzonden. Het mag later door het gerecht worden ontvangen.

Het verweer van N., dat per drager ("per Boten", zie de enveloppe in het dossier) werd bezorgd en door de griffie werd ontvangen op 25 september 2017, is bijgevolg, naar het oordeel van de rechtbank, tijdig.

Aldus kan de procedure worden voortgezet via "een passende nationale civielrechtelijke procedure" voor "de bevoegde gerechten van de lidstaat van oorsprong". Het betreft geen geringe vordering (zie art. 17 Betalingsbevelverordening).

Gelet op het voorgaande dient de rechtbank niet in te gaan op de middelen van N. en van B. M. die betrekking hebben op een "heroverweging in uitzonderingsgevallen" in de zin van artikel 20 van de Betalingsbevelverordening.

Nopens de internationale rechtsmacht en de bevoegdheid van de rechtbank

Inzake de internationale rechtsmacht stelt N. dat de rechtbank "bevoegd is om de zaak te behandelen op grond van art. 26 van Verordening (EG) nr. 1215 van 20 december 2012 dat bepaalt dat het gerecht van de lidstaat bevoegd is waar de verwerende partij verschijnt".

Artikel 26 lid 1 luidt inderdaad als volgt:

"Buiten de gevallen waarin zijn bevoegdheid voortvloeit uit andere bepalingen van deze verordening, is het gerecht van een lidstaat waarvoor de verweerder verschijnt bevoegd. Dit voorschrijf is niet van toepassing indien de verschijning ten doel heeft de bevoegdheid te betwisten, of indien er een ander gerecht bestaat dat krachtens artikel 24 bij uitsluiting bevoegd is."

Dit is het "forum van de berusting". Aangezien N. verschijnt voor deze rechtbank en geen betwisting voert met betrekking tot de rechtsmacht, is de rechtbank van oordeel dat zij internationale rechtsmacht heeft.

De rechtbank is tevens materieel bevoegd voor geschillen tussen ondernemingen (art. 573 Ger. W.). Er bestaat geen betwisting omtrent de territoriale bevoegdheid.

Er wordt door de partijen evenmin betwisting gevoerd omtrent het toepasselijk recht. De rechtbank past het Belgisch recht toe.

Ten gronde

De hoofdvordering

B. M. vordert de betaling door N. van haar factuur nr. 244 d.d. 21 november 2016 ten belope van 105.845,01 EUR.

De factuur van B. M. werd tijdig betwist door N., middels een schrijven d.d. 8 december 2016. De ontvangst van dit schrijven wordt niet betwist door B. M.

Dit protest is geenszins laattijdig, zoals B. M. voorhoudt. B. M. drong voorheen wel aan op afname van de stock door N., doch er vond vóór 21 november 2016 geen facturatie van de stockplaats.

Het schrijven van N. van 8 december 2016 werd door B. M. niet gevoegd bij haar oorspronkelijk verzoek d.d. 7 juli 2017 dat er toe strekte een Europees betalingsbevel te verkrijgen. De Europese betalingsbevelprocedure beoogt nochtans "*de snelle en efficiënte invordering van openstaande schulden die niet het voorwerp van een juridisch geschil zijn*" (zie overweging (6) bij Verordening 1896/2006/EG van 12 december 2006 van het Europees Parlement en de Raad tot invoering van een Europese betalingsbevelprocedure).

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van het dossier, en is van oordeel dat er geen bestelling door N. ten grondslag ligt aan de factuur nr. 244 van B. M. Er worden evenmin stukken bijgebracht waaruit blijkt dat N. een afnameverplichting had met betrekking tot de goederen die worden gefactureerd middels de bestreden factuur nr. 244.

B. M. voert aan dat zij in overleg met N. produceerde en voldoende stock aanhield, en dat N. bijgevolg gehouden was tot afname. B. M. stelt dat zij niet produceerde op basis van specifieke orders van N. De rechtbank stelt evenwel vast dat B. M. niet aantoonde dat er met N. afspraken werden gemaakt omtrent de stock die B. M. beweerdelijk diende aan te houden ten voordele van N. B. M. faalt in haar bewijslast.

De overeenkomst van 9 maart 2012 had enkel betrekking op het merk Hessenbrau. Het betrof bovendien een overeenkomst van bepaalde duur, die in 2015 een einde nam.

N. heeft op 31 maart 2016 enkel toegezegd dat zij zou proberen ("versuchen") afnemers te vinden voor de stock. B. M. toont niet aan dat N. deze middelenverbintenis niet is nagekomen.

De factuur nr. 244 werd ten onrechte opgesteld en N. is geen betaling verschuldigd van het bedrag van 105.845,01 EUR.

De tegenvordering

N. vordert een bedrag van 61.488,00 EUR ten titel van schadevergoeding. N. stelt dat zij aanzienlijke schade heeft geleden ingevolge het feit dat B. M. naliet haar bestellingen uit te voeren.

De rechtbank meent dat N. het bestaan van een fout in hoofde van B. M. niet aantoont.

Er bestond immers geen kaderovereenkomst tussen N. en B. M.

B. M. kon aldus niet gedwongen worden om de bestellingen van N. te honoreren.

N. kon er dan ook niet van uit gaan dat haar bestellingen in elk geval zouden worden uitgeleverd door B. M.

Ook in het verleden blijken bepaalde bestellingen niet te zijn geproduceerd [...].

Op 22 maart 2016 plaatste N. een aanzienlijke bestelling voor 30 containers bij B. M. [...].

Op 31 maart 2016 vond een vergadering plaats tussen de partijen tijdens dewelke het probleem van de stock werd aangekaart. N. wist aldus dat B. M. niet bereid was om bijkomend te produceren indien er geen oplossing werd gevonden voor de stock. Dit werd door B. M. schriftelijk bevestigd op 29 april 2016.

N. brengt een stuk bij van een (beweerde) onafhankelijke boekhouder (T. K. S. GmbH & Go KG) d.d. 26 oktober 2018, welke boekhouder verklaart dat N. een winst gederfd heeft van 61.488,00 EUR die resulteert uit het verschil tussen de aankoopprijs van B. M. en de verkoopprijs van N. Deze boekhouder kan zich vanzelfsprekend niet uitspreken over de verplichting en de verbintenis van B. M. om te leveren aan N.

Gelet op het voorgaande, oordeelt de rechtbank dat de tegenvordering van N. ontvankelijk doch ongegrond is.

De voorlopige tenuitvoerlegging van dit vonnis volgt uit artikel 1397 Ger. W.

V. De kosten van het geding

Krachtens artikel 1017 van het Gerechtelijk Wetboek verwijst ieder eindvonnis, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten. Krachtens artikel 1018, 6° van het Gerechtelijk Wetboek omvatten deze kosten de rechtsplegingsvergoeding.

Overeenkomstig het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat, bedraagt de rechtsplegingsvergoeding het basisbedrag van 6.000,00 EUR.

Er zijn, naar het oordeel van de rechtbank, geen redenen voorhanden om af te wijken van voormeld basisbedrag.

OM DEZE REDENEN

Om alle redenen die hierboven werden weergegeven,

Met naleving van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtdoende op tegenspraak,

Na erover te hebben beraadslaagd, komt de rechtbank tot volgende beslissing:

- zij verklaart het "verweer tegen een Europees betalingsbevel" (formulier F) van de verwerende partij d.d. 25 september 2017 tijdig en ontvankelijk,
- zij zegt voor recht dat, gelet op het tijdig verweer, de betalingsbevelprocedure een einde heeft genomen,
- zij verklaart de hoofdvordering van de eisende partij ontvankelijk, doch ongegrond,
- zij verklaart de tegenvordering van de verwerende partij ontvankelijk, doch ongegrond,
- zij wijst het meergevorderde af en verwerpt alle andere en strijdige middelen als niet ter zake dienend,
- zij schort de tenuitvoerlegging niet op,
- zij verwijst de eisende partij in de kosten van het geding, die door de verwerende partij worden begroot, en door de rechtbank worden vereffend op de rechtsplegingsvergoeding van 6.000,00 EUR.

Aldus gewezen door de zesde kamer van de Ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt, samengesteld uit:

K. Keulen	rechter, voorzitter van de kamer
J. Balette	rechter in ondernemingszaken
R. Naets	plaatsvervangend rechter in ondernemingszaken
S. Sevens	griffier,

en uitgesproken in openbare zitting van diezelfde kamer op 11 december 2018 door K. Keulen, rechter, bijgestaan door S. Sevens, griffier.